

SIMPATIČNA A NEDAVNO UDANA . . .

Autor ovog članka prije nekoliko mjeseci imao je namjeru intervjuirati jednu drugu mlađu članicu za naš časopis "Ukratko..." no ona nije željela iz meni nepoznatih razloga razgovarati sa mnom odnosno dati intervju za ovaj časopis. Valjda joj je bilo neugodno ili je bilo po srijedi nešto drugo. Duboko se nadam da će se ta mlada članica ipak kasnije predomisli i pristati na intervju za slijedeći broj "Ukratkoga".

Nakon nekog vremena pojavila se druga mlada članica koja je pristala kazati nešto o sebi za čitatelje "Ukratkoga". Naime, ta članica je došla rano prije podne u 7,45 sati u Hrvatski savez gluhih i nagluhih, Palmotićeva 4, Zagreb, jer je trebala nekakvu potvrdu za sebe i svoga supruga u vezi povlastice. Odlučili smo se da će ona biti "žrtva" za intervju.

Ta članica zove se Ana Knezić udana Barilić. Intervju je obavljen dijelom usmeno, a dijelom pismenim putem preko elektronske pošte na kompjutoru.

"Ukratko...": Veoma mi je drago što si pristala na razgovor. Prvo bih te zamolio da daš svoje osobne podatke čitateljima. Možeš?

Ana: Svakako, jer kako bi drukčije dragi čitaoci znali o kome se radi. Ime mi je ANA BARILIĆ (djevojačko prezime mi je bilo Knezić). Naime prije nekih mjesec dana udala sam se i promijenila prezime, odnosno uzela sam suprugovo prezime.

"Ukratko...": Prije nego što nastavimo razgovarati primi u ime našeg uredništva "Ukratkoga" iskrenu čestitku zbog udaje. Također Ti želimo mnogo uspjeha i sreće u daljnjem životu. Veselimo se što si navratila u naš savez i pristala na intervju. Kako se ti osjećaš kao novopečena supruga?

Ana: Hvala uredništvu na čestitci. Pomalo mi je neobično biti udata, ali ja sam to željela kao i sve ostale djevojke. To je sastavni dio života, zar ne?

"Ukratko...": Da, to je istina. Brak je osnovna ćelija čovječanstva odnosno stup društva. Znamo tvoje ime i prezime, ne znamo kada si rođena i gdje? Nadam se da ne skrivaš svoje godine kao mnoge žene ovog svijeta?

Ana: Ha, ha, ha. Zašto bih skrivala koliko godina imam? Rođena sam 7. prosinca 1978. godine u meni dragom, i lijepom glavnom gradu Hrvatske – Zagrebu. Sada znaš koliko godina imam ako znaš izračunati. (Smije se...)

"Ukratko...": Hvala ali ne ću sada računati. Kako si i gdje provela svoje djetinjstvo?

Ana: Imala sam uglavnom sretno djetinjstvo, a bilo je nešto teških trenutaka zbog razvoda mojih roditelja. Cijelo djetinjstvo provela sam u Zagrebu, uopće se nisam selila ili odlazila u druga mjesta. Kada sam imala dvije i pol godine moj otac je mene i moju majku napustio. Nikada nisam saznala zašto.

"Ukratko...": Zaista je to bilo teško za tebe. Tko te je uzdržavao nakon rastave tvojih roditelja?

Ana: Majka, djed i baka s majčine strane, ujak i prateta brinuli su se za mene. Cijelo vrijeme živjeli smo u zagrebačkom kvartu Vrapče, ja sam čistokrvna purgerka (Zagrepečanka). Kada sam imala 13 godina majka se odselila bez mene, a kada sam imala 16 godina preudala se i živi u Samoboru. Moj voljeni djed je prerano umro tako da je sva briga za mene pala na bakina leđa. Živjela sam s bakom sve do moje udaje. Ona me je s velikom ljubavi odgajala i brinula se za me. Veoma sam zahvalna dragoj baki.

"Ukratko...": Jesi li bila u vrtiću?

Ana: Da, išla sam u vrtić u sklopu škole "SUVAG" i ostala sam tamo do početka školske godine, kada sam pošla u prvi razred osnovne škole.

"Ukratko...": Nas zanima kako si izgubila sluh i kada?

Ana: Sluh sam izgubila, prema pričanju mojih najbližih, s devet i pol mjeseci moga života. Imala sam vrlo visoku temperaturu. Prije dvije godine saznala sam da među rodbinom s očeve strane ima nekih gluhih, ali to nije potvrđeno. Službeno mi je u poliklinici "Suvag" postavljena dijagnoza: "uzrok nepoznat". Sto posto sam gluha, prilično dobro govorim, veoma lako se snalazim među čujućima.

"Ukratko...": Što je bilo dalje?

Ana: Poslije vrtića upisali su me u osnovnu školu "Davorin Trstenjak" u Trnju. Ta škola imala je odjel za rehabilitaciju djece oštećena sluha, a bila je povezana sa "Suvagom". Tamo sam završila osmogodišnju osnovnu, cijelo vrijeme koristila sam produženi boravak, tako da sam bila rijetko kod kuće s bakom, osim subotom i nedjeljom.

"Ukratko...": Poslije osnovne osmogodišnje škole upisala si se u...?

Ana: Da, u Ekonomsku školu, Trešnjevka. U razredu bila sam jedina gluha osoba no to nije smetalo nikome, razrednica me je prigrlila od početka i uvijek mi je izlazila u susret. Prvobitna moja želja bila je da se upišem u farmaceutsku školu no nisam uspjela. Oduvijek sam voljela proučavati lijekove i slično.

"Ukratko...": Pa ekonomska škola nije loša, koliko mi je poznato ekonomisti su traženiji od stručnjaka drugih zanimanja, pa i od farmaceuta. Dobro si prošla u srednjoj školi i sada valjda negdje radiš?

Ana: Po struci sam ekonomistkinja SSS (srednja stručna sprema). Radim već sedam godina u "Caritasu" kao administratorica. To mi je bio prvi

posao, mogu reći da nisam baš zadovoljna, primanja su jako mala, ne mogu reći kolika su mi primanja, neugodno mi je to kazati. Nadam se boljem vremenu.

"Ukratko...": Mnogi ljudi diljem Hrvatske imaju niska primanja, a neki uopće ne primaju plaće. Velika većina umirovljenika živi na rubu egzistencije i svi se nadaju da će u budućnosti biti bolje. Vjerujem u to, a ti?

Ana: Veliki sam optimist, vjerujem u bolju budućnost. I da će primanja biti pristojna, toliko da se dostojanstveno živi.

"Ukratko...": Znamo da si se nadavno udala, nas zanima kako si "upecala" svoga supruga odnosno gdje si ga upoznala?

Ana: Željka, svoga supruga, upoznala sam na zabavi "Noć vještica" koja se održavala u našem klubu u Ulici Kneza Mislava 7 u Zagrebu. Poznavala sam ga površno iz viđenja kada sam pohađala srednju školu. Nakon nekoliko razgovora uvidjeli smo da smo jedno za drugo, imamo zajedničke interese i duševno smo slični. Kako se onako kaže, zatreskala sam se u njega, a mislim i on u mene. Vrhunac svega toga je brak. Jako mi je lijepo biti sa suprugom i jako sam sretna.

"Ukratko...": Veoma mi je drago. Gdje sada živiš sa suprugom?

Ana: Živim s njim u njegovoj obiteljskoj kući u Posavskim Bregima pokraj Ivanić grada nedaleko od Zagreba, putujem na posao vlakom ili kolima. Često posjećujem dragu baku koja je ostala sama u svom stanu sa Željkom, kojega baka smatra drugim unukom.

"Ukratko...": Svaki čovjek ima nešto slobodnog vremena pa vjerujem i ti. Ako imaš slobodnog vremena čime se baviš?

Ana: Moj hobi je čitanje lijepih i zanimljivih knjiga. I isto volim surfati po internetu koji je veoma zanimljiv jer nudi obilje informacija. Također volim nešto zapisivati u svoj rokovnik o svemu i svačemu, baka mi je uvijek govorila da sam filozof. Dakako nakon udaje imam više obveza, jer ja vodim obiteljsko kućanstvo, a u tome mi svesrdno pomaže moj dragi suprug.

"Ukratko...": To je lijepo. Zanima me što je sa športom, baviš li se time?

Ana: Ne baš toliko, nemam interesa za šport, volim se baviti drugim stvarima kao što su knjige, kompjutor i slično. To mi je privlačnije i zanimljivije. Puno vremena sam utrošila na putovanje od kuće do škole i obratno, zbog udaljenosti.

"Ukratko...": Imaš stvarno zanimljiv hobi, to je veoma poučno. Vjerojatno si članica našeg saveza, jesi li angažirana u radnim tijelima našeg saveza?

Ana: Članica Saveza gluhih i nagluhih grada Zagreba postala sam odmah nakon završetka srednje škole. Bila sam 2005. godine voditeljica Sekcije mladih pri tom Savezu. Puno su mi pomagale Sanja Pavlović i Mirjana Juriša s obzirom da sam bila neiskusna u tom polju. Kada sam počela hodati s dečkom, sadašnjim suprugom, zamrznula sam svoje djelovanje u Sekciji za mlade. Čim mi vrijeme dopusti opet ću se angažirati u radu te sekcije.

"Ukratko...": Da li si općenito zadovoljna s radom upravnih tijela u našem savezu gluhih?

Ana: Da, uglavnom sam zadovoljna. Ima dosta zanimljivih akcija kao što su seminari, izleti i ostalo. Mišljenja sam da je informatika u savezu na niskoj razini, treba poboljšati protok raznih pravnih i drugih informacija za nas gluhe.

"Ukratko...": Kako gledaš općenito na stanje u Hrvatskoj?

Ana: Kaotično! Gluhi i nagluhe sve više teže žive, teško se zapošljavaju, uskraćuju nam prava i sposobnosti da dokazujemo da smo sposobni kao čujuće osobe, guraju nas u građane drugog reda ili još čak niže. Sramota!

"Ukratko...": Da, to je istina. Naše organizacije gluhih zdušno se bore za naša prava i u tome smo dosta uspješni.

Ana: Da, to je točno ali još uvijek je nedovoljno. Imamo malo čujućih volontera, a oni su obično prezauzeti da bi svima stigli pomoći.

"Ukratko...": Imaš li još nešto reći za čitatelje našeg časopisa?

Ana: Da! Imam puno toga reći, ali drugom prilikom. Mi osobe oštećena sluha moramo biti ustrajni u ostvarivanja svojih prava, trebamo biti uporni i borbeni. Ne treba se sramiti što ne čujemo, trebamo svoje stanje prihvatiti kao normalno. Nije sramota biti gluhi.

"Ukratko...": Hvala na ovom ugodnom razgovoru. Tvoja želja ili poruka našim članovima?

Ana: Svim čitateljima i ostalima želim sretno i ugodno ljeto s veselim doživljajima. I da se odmore od gradske gužve i da se nadišu morskog zraka. Do slijedećeg susreta!

"Ukratko...": Hvala ti u ime naših čitatelja.

Antun Bakan

*Sve najbolje želje i mnogo sreće
u budućem životu*

Uredništvo "Ukratko..."